

Ümber-Saaremaa-reis

07.08.2009

Kell on 7 (AM). Lauri äratab mind. Tõusen kiiresti, pakin viimased asjad seljakotti ja läheme alla kööki. Sööme šokolaadimaitselisi hommikusöögihelbeid, täidame joogipudelid ning umbes kell 8 asume teele.

Hommik on küllaltki jahe, kuid tuju rõõmus ning vaikselt juttu ajades lähevad esimesed paarkümmend kilomeetrit üpris tempokalt, teisi liiklejaid kohtamata. Umbes kella 9 paiku on ilm soojemaks läinud ning teeme väikese ristmikupausi, et võtta lonks vedelikku, vaadata kaarti ning eemaldada palavust tekitavad pused.

Järgnevad 60 kilomeetrit kulgevad umbes samas tempos, kuid tee peal on hakanud liikuma ka teised *Homo sapiens*'i esindajad, k.a mõned jalgratturid. Lõigu lõpus tuleb väikene glükoosi- ja vedelikupaus. Järgnevad 15 kilomeetrit ei lähe enam nii libedalt, kuid eespool terendavad reisi nõ haripunkt ja toit.

Orissaarde jõuame pisut pärast keskpäeva ning otsime üles toidupoe. Hangime vedelikku ning Heiki kartuli-, Lauri makaronisalatit; lisaks veel mingit ebaolulist kraami. Otsime üles Orissaare sadama ning sööme lähedalasuval muruplatsil. Pärast sööki õlitame rattaid.

Asume teele Kuressaarde, eesootavad 60 kilomeetrit pole küll enam sama nauditavad kui esimesed 110, kuid läbime need siiski umbes kolme tunniga.

Kuressaare – rohkem sööki! Sõidame jalgratastega keelumärgi alt läbi, Lauri lukustab rattad ning läheme Ruunipitsasse, hangime mõlemad suurima saadaoleva pitsa ning ajame süües juttu. Samal ajal näeme, kuidas politsei peab kinni jalgratturi, kes sõitis eelkirjeldatud keelumärgi alt läbi. *Hard luck*.

Lahkume varsti vaikselt rattaid käekõrval lükkates, teades, et ees ootavad viimased 65 kilomeetrit. Sõidame kergelt madalamas tempos, peamiselt Heiki tõttu ja üritame samal ajal normaalset randa leida, mis ei õnnestu. Lõpuks leiame hämaruses mingisuguse madala järve tee ääres, kuhu Lauri suplema läheb. Heiki loobus sellest sääskede, madala temperatuuri ning muda tõttu.

Viimased paarkümmend kilomeetrit kulgevad suuremas osas vaikuses, kuid see-eest on õhtutaevast kena kuu ning tee ääres võimalik kuulda mitmesuguseid loodusheliseid.

Hommikul mahajäänute juurde jõuame mõned minutit enne kella ühteist (PM), väsinuna kuid rõõmsatena. Anname kerge ülevaate teistele, sööme ja läheme magama, et läbida homme 55 kilomeetrit umbes sama ajaga, mis meil kulus täna 230 läbimiseks.

Heiki Ojasild

Kell on 7 (AM). Ärkan, võtan eelmisel õhtul pakitud koti ning hiilin teise tuppa. Proovin Heikit üles äratada, kuid ta ei ole ilmselgelt harjunud vara ärkamisega. Ta veel pakib kotti ning marsib häälekalt ruumist välja. Õnneks on teised hilja ööseni tutvunud putukate hingeeluga ja nad jäid sügavasse unne.

Hommikul oli näha teel ka teisi jalgratastel liiklejaid, kes olid alati sõbralikud ja tervitasid meid. Ka teede olukord oli kiiduväärt, sest osad Regio atlases märgitud kruusateed olid juba progresseerunud asfaltteedeks. Viidumäelt Orissaarde on vaid 110km, kuid Heiki otsustab 5km enne Orissaareni jõudmist katkestada peatusteta sõidu ning korraks puhata, sest muidu ei jääks arenguruumi järgmiseks matkaks.

Orissaares ajutises meeltesegaduses otsustas Heiki, et ta sooviks oma energiavajadused lisaks glükoositablettidele ning fruktoosilahusele täita alternatiivvahenditega, ja astusime läbi külapoest. Sõime sadama ääres oleval muruplatsil ja õlitasime. Täpsustuse mõttes peaks mainima, et õlitatud sai küll ainult jalgrattakett.

Kuressaarde sõita oli ülimalt nauditav, sest kasutada võis siledat asfaltteed ning Newtoni 1. seaduse järgi veereb ratas ise edasi. Orissaares tuleb vaid paari tõukega ratas saada liikuma ning inertsist jõuab ratas ise Kuressaarde, tuleb vaid vajalikul hetkel pidurit vajutada. Hoog ongi Kuressaarde jõudes nii suurena säilinud, et ei jõua enne keelumärki peatuma saada ning peame alistuma loodusjõududele.

Teedeolukord püsib edasi suurepärasena ja pole probleeme konstantselt 40km/h hoidmisega. Heiki ilmselgelt naudib reisi aga niipalju, et otsustab meeldivald veedetud aega pikendada ning soovib madalamat tempot hoida.

Päike oli jõudnud vahepeal loojuda ja vaatevälja ilmus Maa kaaslane. Kuu paistis idas horisondil, joonistades mere lainetele valge sirglõigu, mis ühendas Maa kumerusest tekkinud vaatevälja lõppu Sõrve poolsaare idarannikuga.

Hommikul maha jäetud seltsimeeste (ja seltsinaiste) juurde jõuame mõned minutit enne kella ühtteist (PM) rõõmsatena kuid väsinuna. Anname kerge ülevaate teistele, sööme ja läheme magama, et läbida homme 55 kilomeetrit umbes sama ajaga, mis meil kulus täna 230 läbimiseks.

Lauri Hämarik

